

června 1925 a to v ten rozum, že za základ zjištění onoho rozdílu jakožto směrnice pro stanovení výše jednorázové výpomoci, vzat byl zákon č. 99/21. Pak ovšem nárok oněch osob, pokud by dle znění zmíněného usnesení o právním nároku bylo lze mluvit, posouditi jest výhradně podle tohoto vládního aktu a postrádá tudíž st-lova námitka, že při zjištění onoho rozdílu a tudíž výše jednorázové výpomoci mělo se hleděti k normám jiným, všelikého právního základu. Že by pak přiznáním výpomoci takto vyměřené byl utrpěl újmu u porovnání s výpomocí stanovenou §em 3. cit. zák. č. 167/24, nebo že by jednorázová výpomoc ta normám těm neodpovídala, st-l ani netvrdí.

Č. 5971.

Jazykové právo. — Domovské právo: Obec domáhající se u jiné obce, aby její příslušník byl podle §§ 2 a 3 novely k dom. zák. z r. 1896 přijat do domovského svazku oné obce druhé, je za podmínek jaz. zák. účastna menšinového práva jazykového.

(Nález ze dne 18. října 1926 č. 20.695.)

V ě c: Městská rada hlavního města O. proti ministerstvu vnitra o jazykové právo.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Měst. rada v Ú. žádala německým podáním z 26. června 1923 městskou radu v O., aby František S. byl ve smyslu § 2 a 3 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. přijat do dom. svazku města O. Podání toto bylo městskou radou v O. vráceno s tím, aby dle § 1 a 2 jaz. zák. bylo podáno v jazyku státním, ježto jinak nebude na ně hleděno. Ke stížnosti měst. rady v Ú. rozhodla zsp na Mor. výnosem z 27. března 1925 na základě § 7 jaz. zák., že měst. rada v O. jest povinna podání měst. rady v Ú. v jazyce německém učiněné přijmouti a vyřídit. Měst. rada v O. stěžovala si do tohoto rozhodnutí k min. vnitra, — — — které však nař. rozhodnutím stížnost zamítlo a v důvodech uvedlo, že jak v soudním okrese o-ckém, tak v obci O. obývá 20% státních občanů německého jazyka, takže existence 20% menšiny, jakožto podmínka žádaná ustanovením posledního odstavce § 3 jaz. zák. ve spojení s §em 2 jaz. zák. jest splněna. Námitka, že obec nemůže býti považována za příslušníka jazyka menšinového ve smyslu § 2 jaz. zák., není správná, ježto zákon ani tuto kategorii subjektů právních z jaz. práva a z práva na jeho ochranu nevylučuje. Okolnost, že podatelka není příslušníkem německé menšiny v O., jest nerozhodná, ježto vzhledem ke znění zákona stačí, že jest příslušníkem menšiny německé.

O stížnosti uvážil nss takto:

St-lka v zásadě připouští, že dle § 2, 3 jaz. zák. jest povinna přijímati od příslušníků německé minority v soudním okrese o-ckém podání v jazyce němec., popírá však, že by měst. obec Ú. mohla po zákonu býti považována za subjekt jaz. práva a tedy za příslušníka menšiny jazykové a že jaz. práva příslušníků menšiny jazykové jsou omezena pouze na příslušníky menšiny, bydlící v soudním okrese, v němž podání se činí.

Znění § 3 zák. č. 222 z r. 1896 ve srovnání s §em 6 cit. zák. nepřipouští pochybnosti o tom a nss již v nálezu Boh. 175 adm. vyslovil, že obec domáhající se po rozumu § 3 zák. č. 222 z r. 1896 přijetí posavadního příslušníka svého do domovského svazku jiné obce na základě vydržení, vystupuje jako strana. V nálezu Boh. 4907 adm. bylo vysloveno, že obec, vystupujíc v řízení správním jako strana, má, pokud se týče jaz. práva, stejné postavení jako každá jiná osoba fysická nebo právnická. Stížnost po skutkové stránce nepopírá, že v obci Ů. jest kvalifikovaná minorita německá a že úředním jazykem této obce jest jazyk německý; nss, vycházeje z názorů výše vyslovených, považuje městskou obec Ů. jak za subjekt jaz. práv, tak i za příslušníka jaz. minority německé. Jaz. zákon počítá k subjektům menšinového práva jazykového, které kvalifikovaným minoritám poskytuje ustanovení 2. odst. § 2 jaz. zák., všechny subjekty, jichž jazykem jest jazyk kvalifikované národní minority, zastoupené v onom soudním okrese, o který jde, bez ohledu na to, zda subjekt ten bydlí v obvodu jazykově kvalifikovaného okresu, čili nic (srovn. nál. Boh. 966 adm.).

Jestliže tedy žal. úřad v daném případě rozhodl, že st-lka jest povinna přijati a vyřídití německy psané podání městské obce Ů., jež jest subjektem jaz. práva menšinového a příslušníkem německé minority jazykové, odpovídá toto rozhodnutí zákonu a slušelo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5972.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: I. * Vojenskou službu, o níž mluví § 15 zák. o požitcích válečných poškozců č. 142/1920, jest rozuměti jen vojenskou službu ve světové válce konanou, nikoliv presenční (aktivní) vojenskou službu vůbec. — II. * Nastoupením vojenské služby i mimo válku přerušuje se spolužití družky s mužem ve smyslu § 15 cit. zák.

(Nález ze dne 19. října 1926 č. 20.632.)

V ě c: Berta K. v M. (adv. Dr. Ferd. Pfeifer z Liberce) proti ministerstvu sociální péče (min. m. taj. Dr. Elsnic) stran vdovského důchodu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu pro péči o vál. poškozence v Čechách z 1. září 1924 nebyl Bertě K. v J. na základě zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. ve znění zák. z 25. ledna 1922 č. 39 Sb. přiznán důchod vdovský, ježto konaným šetřením bylo zjištěno, že nežila se zemřelým Josefem J. ve společné domácnosti nejméně po dobu jednoho roku, takže z toho důvodu jí důchod vdovský nemohl býti přiznán.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. soc. péče stížnost Berty K. z těchto důvodů: »Podle § 15 zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 má nárok na důchod vdovský — není-li tu vdovy — i družka, žila-li s mužem aspoň jeden rok nepřetržitě, nežli nastala událost zakládající nárok anebo nežli muž nastoupil službu vojenskou. St-lka žila s Josefem J., od něhož nárok na důchod odvozuje, ve společné domácnosti jako družka od prosince 1911 až do října 1912, ve kteréžto době nastoupil výše jmenovaný